

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

listopad 2016

Otcové a ministranti sehráli vyrovnaný zápas

Borci z farnosti sv. Augustina svedli vyrovnaný boj.

foto: Karel Kallab

Ani sychravé počasí neodradilo otce, jejichž tým obohatil i farní otec Josef Novotný, a ministranty od pravidelného podzimního měření sil ve fotbale. První šanci, dle pečlivých zápisků Terezy Halámkové, si připsal Tadeáš Malůšek. Další střely Michala Kintra, Vojty Štěpánka, Davida Kintra, Ondry Tučka a Kuby Lunzara sice nezamířily přímo do brány, kterou strážil Jakub Šebek, ale ukazovaly na převahu ministrantů. Nicméně těsně před koncem první části hrací doby se nedali zahanbit ani otcové. Několikrát bránu protivníků ohrozil Jaroslav Kintr a Josef Halámek. Jakub Šebek alias Zico se poté dopálil a kopl míč do diváků tak, že „nás málem všechny zabil“, jak zaznělo v hledišti. Poločas uzavřel Tadeášův pokus o vstřelení branky.

Na začátku druhého poločasu opět začali tlačit ministranti. Vítek Sapák, Tom Halámek a Štěpán Kallab jsou jmé-

na borců, kteří jen těsně minuli cíl. Poté ale měl třikrát po sobě šanci Josef Halámek, ale ani jednou se mu nepodařilo šanci proměnit. Poté Pavel Jílek trefil tyčku, úspěch však slavil až Pavel Kláška. Po vstřeleném gólu se ministranti začali více snažit: Ondra Tuček, Tadeáš Malůšek, David Pruh, opět několik šancí neproměnili, poté se míče ujali Štěpán Kallab, Vojta Štěpánek, Ondra Piler, ale ani jim se nedařilo. To patrně podnítilo Petra Zuziaka, aby vyběhl z brány a vši silou poslal míč Ondrovi Pilerovi, který konečně, těsně před koncem utkání, vyrovnal. Zápas otců s ministranty skončil nerozhodně 1:1. Dá-li Pán, jarní odvěta se již bude konat na novém multifunkčním hřišti cyrilometodějských škol, jehož rekonstrukce se bohužel zdržela, jak zpravodaji za zřizovatele potvrdila provinční představená S. Františka Ludmila Kadlčíková.

=th, jo=

Při fotbalovém utkání mohli diváci spatřit nejrůznější taneční a gymnastické krece. Všechny se obešly bez zranění.

foto: Karel Kallab

Slovo úvodem

Milí farníci,

jsem ve farnosti zatím jen krátce, ale už jsem stačil udělat mnoho chyb a chybných rozhodnutí – některých drobných, skoro až nedůležitých, jiných větších. (Doufám, že jsem se zatím nedopustil chyb fatálních, tedy těch, které jsou závažné a zároveň nenapravitelné.) Když jsem se nad těmi svými chybami zamýšlel, přišla mi na mysl otázka, zda mi víc vadí moje vlastní chyby, nebo spíš chyby druhých lidí.

Přijde mi, že každý z nás (ať už vědomě či podvědomě) touží po tom být bezchybný, dokonalý, nedopouštět se omylů a špatných rozhodnutí. Jenže to se nám samozřejmě nedaří (anebo daří, ale jen na krátko) – vždyť, jak už upozornil antický filozof Cicero: „*mýlit se je lidské*“; chybovat tak nějak patří k lidské přirozenosti. Jenže i přesto každé vlastní pochybení pro nás znamená určité zklamání ze sebe sama, z toho, že jsme nenaplnili svoje očekávání o sobě, že nejsme takoví, jací bychom chtěli být. A mnohdy, abychom toto zklamání nějak „překryli“, abychom se nemuseli zabývat svými chybami (protože to je samozřejmě nepříjemné), začneme si více všimnout chyb u druhých, najednou nám na nich začne vadit kdekdo. A těmto nedostatkům našich bližních přisuzujeme obrovskou váhu, i když ve skutečnosti nejsou tak závažné.

Něčeho podobného si všiml i svatý Ignác z Loyoly, který řekl: „*Čím víc někdo sleduje chyby druhých lidí, tím méně se stará o poznání svých vlastních chyb.*“

To stejné platí nejen o našich chybách a omylech, ale také o našich hříších a selháních. Americký kardinál Fulton Sheen upozorňuje, že právě tím, že si člověk nepřipouští svou osobní vinu, má potřebu přenášet své viny na druhé. Čím víc popírá svůj vlastní hřích, tím víc chyb nachází na druhých.

Takže když zjistíme, že jsme příliš kritičtí ke druhým, že nám příliš vadí jejich chyby či hříchy, měli bychom se především zamyslet nad tím, jak jsme na tom my sami, zda při pozorování třísky v oku našich bližních nepřehlédneme trám v oku vlastním.

o. Josef Novotný

Stalo se

Sbírka na podporu pastorace a kněží v brněnské diecézi vynesla 25 459 Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat'.

~

V pondělí 10. října došlo k výměně zámků na faře. Kdo potřebujete klíče, můžete si přijít vyměnit staré za nové.

~

Učednice Božského Mistra s. Ecclesia Taniguchi po 16 měsících opustila brněnskou komunitu a zamířila na generalát do Říma. Děkujeme za její přítomnost ve farnosti a přejeme vše dobré. Zároveň vítáme novou členku komunity s. Luciu, která pochází z Koreje.

~

Při sbírce na misie, která se konala během všech mší sv. v neděli 23. října, bylo v naší farnosti na tento účel vybráno 96 899 Kč. Všem dárcům organizátoři velmi děkují.

~

Pokřtěni byli:

- 1. 10. – Kristýna Hýblová
- 15. 10. – Lukas Václav Sobotík
- 15. 10. – Lora Anna Sobotíková

Svatost manželství přijali:

- 8. 10. – Ludmila Ferbyová a Jan Kilián

Opustili nás:

- 4. 10. – Libuše Froňková
- 4. 10. – Blažena Dvořáková
- 13.10. – Ing. Jiří Opatřil

Moje exercicie

Mnoho lidí jezdí na exercicie na Velehrad, někteří jinam, já do nemocnice. Pravda, přiznám, že tam nejezdím dobrovolně, ponejvíce na poslední chvíli a sanitkou. Za můj osmdesátiletý život se mi tak stalo pětkrát a Božím řízením a úsilím lékařů jsem se zatím vždy vrátila domů. Ovšem „exercicie“ jsem měla zatím dvakrát. Poprvé ve svých 65 letech u sv. Anny na neurochirurgii, kde mi operovali nezhoubný nádor v hlavě. Mívám „nespavé noci“ i doma, v nemocnici obzvláště. Modlívám se obvykle růženec, u kterého občas doma usínám. V nemocnici nikdy nespím, i když mi dávají prášky na spaní. Zážitek z nočního bdění byl tehdy silný – přímo jsem cítila Boží přítomnost, Jeho lásku, která se rozlévá a proniká celou budovou a objímá všechny nemocné kolem. Protože jsem velmi racionální člověk, tak jsem si řekla, že po operaci mozku člověku jistě dávají nějaké „drogy“, kterými je ten vjem zapříčiněn. Po dvouměsíčním pobytu v nemocnici jsem se vrátila domů a z plné činnosti, které jsem se jako důchodkyně věnovala před tím, nezůstalo nic. Z počátku jsem nechodila a veškerou péči o domácnost i o mne převzal manžel. Svou víru s ním nesdílím, není ani katolík. Podporu ve víře jsem měla v Schönstattském hnutí, kde jsem se před 47 lety zaslíbila P. Marii.

Do „spolča“ jsem pro zdravotní omezení přestala chodit asi před třemi roky.

Postupně jsem upadala do deprese, i když jsem později chodila i ven. Ještě musím podotknout, že „můj nádor“ mi způsobuje slepnutí, což mne nejvíce omezuje a těžko to snáším, i když jsem celou dobu měla za to, že jsem Ježíšův kříž přijala. Před šesti lety se k mým potížím přidala chronická leukémie, která mne příliš neomezovala, jen jsem měla zakázáno vystavovat se infekcím, proto jsem postupně přestala chodit ven i na mši sv., pokud mne někdy nevzala do kostela rodina autem. Byla jsem ve stavu, kdy jsem nenáviděla sama sebe tak, že přikázání „Miluj bližního svého jako sebe samého“ byl přímo výsměch. Manžela jsem 58 let nenáviděla a jen se snažila, abych tu nenávisť nepřenašela dál.

Letos jsem měla dvakrát horečnatou infekci a pak se začaly dít věci. Leukemie se „rozběhla“ a mě v kritickém stavu odvezli do nemocnice v Bohunicích. Tam nastaly moje další exercicie. Modlila jsem se, jak to jen šlo, ale s vyprahlým srdcem nejde ani modlitba. Čekala jsem jen na smrt jako na vysvobození. Víím, je to zbabělost, ale to černo okolo mne bylo hrozné. Smrti jsem se nebála, ale umírání a ztráty lidské důstojnosti ano.

...pokračování na str. 4

Mariina Legie zve do úterního presidia

Mariina Legie je organizované katolické hnutí, které vzniklo 7. září 1921 v irském Dublinu.

Její první legionáři pod vedením zakladatele Franka Daffa (*7. 6. 1889; +7. 11. 1980) vzývali Ducha svatého a modlili se růženec. Přáli si, aby byl Bůh ve světě více milován. V roce 1931 dostala Mariina Legie poprvé od papeže Pia XI. požehnání a rozšířila své členství z Evropy do Indie, Ameriky a do Afriky. Dnes již působí ve všech kontinentech, má víc jak tři miliony aktivních a přes 10 milionů pomocných členů ve 191 zemích.

Dílo Franka Daffa je praktická aplikace a důsledek učení světce sv. Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu o „dokonalém odevzdání se Ježíši skrze Marii“.

Papež Pavel VI. pozval F. Daffa na II. Vatikánský koncil jako laického poradce. V červenci 1996 byl zahájen proces blahorečení F. Daffa.

Do České republiky se Mariina Legie dostala prostřednictvím legionářů z Rakouska v roce 1990.

Mariina Legie může být v diecézích

založena jen se svolením biskupa, ve farnosti se svolením kněze.

V naší farnosti sv. Augustina vznikla Mariina Legie v březnu 1991 se souhlasem tehdejšího faráře o. Miloslava Kabrady.

Středem veškeré práce Legie je společenství – presidium, které se v naší farnosti pravidelně schází každé úterý po večerní mši svaté. Setkání probíhají na celém světě stejně. Členové se shromáždí kolem sošky P. Marie, pomodlí se růženec, následuje duchovní četba, studium, zprávy o vykonané práci jednotlivých členů, modlitba Cateny, duchovní slovo a přidělení práce na příští týden. Duchovním vůdcem našeho presidia je o. Pavel Kolář. Aktivních legionářů je v našem společenství sedm, z nichž někteří zástupci se schází ve vyšším orgánu – kurii. Komicium sídlí v Olomouci, pro více kurií je utvořen senát (pro nás ve Vídni), nejvyšší řídicí pravomoc má konsilium v Dublinu.

Do Mariiiny Legie v naší farnosti patří i pět pomocných legionářů, kteří se

setkávají každé druhé úterý v 17 hod. Svými modlitbami jsou nepostradatelnou součástí Mariiiny Legie.

Aktivní legionáři pravidelně navštěvují s knězem porodnici na Obilním trhu, Domov důchodců v Lískovci a LDN na Červeném kopci. Pacientům nabízí posvěcené medailónky Panny Marie, duchovní literaturu, zprostředkování svátostí či povzbuzení. V porodnici se legionáři často účastní i mše svaté. Před Vánoce, Velikonocemi a svátkem sv. Cyrila a Metoděje chodí „dům od domu“ a přináší duchovní literaturu a informační nabídku o bohoslužbách během svátků.

Legionáři jsou v kontaktu i s bývalými spolupracovníky, kteří již nemohou pravidelně docházet. Zájemcům přináší i putovní sošku Panny Marie.

Společenství v Mariině Legii je smysluplné a důležité. Kdo by měl zájem se k nám připojit, je srdečně vítán. Přijďte za námi v úterý po mši svaté nebo nás kontaktujte telefonicky (732 470 874).

Zdislava Slezáková

Představujeme farní sbormistry: Zdeněk Laudát

Jedním z dalších sbormistrů v kostele sv. Augustina je pan Ing. Zdeněk Laudát, který oslavil v minulých dnech své kulaté jubileum. Za farní časopis mu vyprošujeme hodně Božích milostí – zdraví, lásku a radost v kruhu jeho blízkých.

1. Co vy a hudba?

Hudbu mám velice rád. Nejrůznější hudební žánry, ale především vážnou hudbu: opery, hudbu symfonickou, komorní a v neposlední řadě sborový zpěv. Mnoho let jsem hrál na klavír, první učitelkou byla moje maminka. A jedenáct let, až do narození druhého syna, jsem zpíval v Brněnském akademickém sboru, ve kterém zpívala i moje manželka. Po celou dobu byl jeho uměleckým vedoucím Lubomír Mátl. Skvělý sbormistr, který dokázal tvořit na pódiu a ryze amatérský sbor vyburcovat k vynikajícím výkonům. S manželkou jsme mnoho let zpívali v brněnských chrámových sborech – v Židenicích, na Starém Brně a především u sv. Augustina.

2. Jak jste se stal sbormistrem v kostele sv. Augustina? Asi před 27 lety jste vedl společně s Mgr. Pavlem Kynclem Sbor mladých. Kde jste hledal inspiraci pro výběr písní?

I v těžkých dobách před rokem 1989 zpíval u sv. Augustina dětský sbor. Jednou za rok o Vánocích děti vystupovaly s pásmem koledí i v domovech důchodců. Jeho vedoucím byl Ing. Antonín Malůšek. Někdy v roce 1986 požádal nejprve prof. Pavla Kyncla a potom i mne o spolupráci. Vybírali jsme koledy, písně z Hosany a dalších zpěvníků, Pavel Kyncl je upravoval pro dvojhlas a instrumentální doprovod, převzal i vedení sboru. V 90. letech se sbor, který se značně rozrostl, rozdělil na tři části. Chrámový sbor mladých, který řídil Pavel Kyncl, sbor starších dětí pod vedením paní Ludmily Fialové a sbor nejmenších, který vedla paní Alice Kallabová. Sborním velkého chrámového sboru byl od roku 1993 Ing. Vladimír Kyas. O Miloš Kabrda chtěl, aby sbor ve Svatém týdnu zpíval pašije v úpravě Zdeňka Pololáníka. Vladimír mě tehdy požádal, abych pašije se sborem nacvičil a také provedl. On sám zpíval sólový part evangelisty. Tak začalo mé působení ve velkém chrámovém sboru. Se sborem jsem začal studovat a provádět i drobné skladby a capella. A jsem rád, že mohu pomáhat i současnému uměleckému vedoucímu sboru Pavlu Kynclovi.

3. Organizoval jste každoročně setkání chrámových sborů dětí a mládeže, na které, asi nejen já, velmi ráda vzpomínám. Jak vás tahle setkání obohatila?

Všechno začalo jednoho březnového odpoledne roku 1991 na faře v Brně-Komárově. Na podnět tamějšího faráře o. Karla Cikrleho se tam sešlo asi 14 vedoucích dětských sborů. A jedním ze závěrů debaty byl návrh: zorganizujeme někde v Brně ekumenické setkání dětských sborů. Ujali jsme se s manželkou této myšlenky a za krátkou dobu rozesílali pozvánky na neděli 28. dubna 1991 ke sv. Augustinovi. Přijelo asi šest sborů, od sborečků předškolních dětí až po sbory, ve kterých zpívali společně rodiče a děti. Po úvodním duchovním slově o. Karla Cikrleho měl každý sbor krátké vystoupení, na závěr jsme se společně pomodlili Otčenáš, zazpívali Spoj nás v jedno, Pane, a slíbili si, že se znovu opět setkáme. Tím začala historie dvaceti ročníků setkání chrámových sborů dětí a mladých. Podle zásady „kdo se osvědčil, tomu úkol znovu přidělíme“ jsme se pustili do přípravy druhého ročníku. Později se na přípravě dalších ročníků významně podílela nově vzniklá Jednota Musica Sacra. Zpěváků postupně přibývalo (až na devatenáct sborů v roce 2000), a tak v letech 1994–2000 sborová přehlídka probíhala souběžně na dvou podíích – v kostele a v sále Cyrilmethodějské církevní základní školy. Setkání bylo rozšířeno na dva dny, mimobrněnské děti spaly v rodinách v různých brněnských farnostech. Vzpomínám na řadu premiér, které na koncertě byly provedeny. Na dvě nové mše Zdeňka Pololáníka, skladby Petra Fialy, Pavla Blatného, Ondřeje Múčky a na snad nejobtížnější skladbu, která byla v rámci setkání provedena, a to Žalm 118 pro dětský sbor, smíšený sbor a dechové nástroje od Františka Emmerta. A jak mne tahle setkání obohatila? Rád bych uvedl dva konkrétní případy. Zpěvačka z dětského sboru z Licibořic napsala: „V Brně jsem prožila nejkrásnější dva dny v mém životě. Lidé v rodinách nás brali jako vlastní děti. Nevadilo jim, že jsme cizí. Měli nás rádi a my je také. Proto se těším za rok, za dva, až se v Brně zase všichni sejdem.“ A na podzim minulého roku se k nám na koncertě brněnské filharmonie přihlásil mladý muž se slovy: „Jistě mě už nepoznáte. Před mnoha lety jsem se jako člen sboru Biskupského gymnázia Ostrava několikrát účastnil setkání, které jste organizovali. Byl jsem tehdy nadšen přátelskou

Ing. Zdeněk Laudát

foto: jš

atmosférou, vřelým přijetím v rodinách, kde jsme spali, i možností slyšet vynikající umělce, zejména Ivu Bittovou. Setkání bylo pro mne významným podnětem pro mé životní rozhodnutí studovat muzikologii.“ Tento muž učí dnes na brněnské filozofické fakultě a je dramaturgem brněnského Velikonočního festivalu.

4. Jste s vaší paní dlouholetí farníci. Na jakou éru ve farnosti nejraději vzpomínáte a proč?

Ke sv. Augustinovi začala celá naše rodina pravidelně chodit od příchodu o. Miloše Kabrdu v roce 1990. Krásných vzpomínek na období jeho působení ve farnosti i na období jeho nástupců je mnoho. Velice si vážím zejména dobrých vztahů mezi všemi, kteří se ve farnosti v různých oblastech angažovali. Platí to i pro všechny, kteří se podíleli a podílejí na hudbě v našem kostele.

5. Váš dědeček, Jaroslav Marcha, byl také spisovatelem a básníkem. Jaký je váš vztah k poezii a ke knihám?

Když čtu knihy svého dědečka Jaroslava Marchy, cítím z nich úctu a lásku k rodnému kraji, k půdě domova, ke všem živým tvorům. Byl ctitelem přírody a v krásě stvoření nacházel velebnost a velikost Boží a v úžasu a pokoře se před ní skláněl. Letos v létě jsem četl našim vnoučkům příběhy z jeho knihy Besedy s klukem Smoleňou. Byli nadšeni. Mezi dědečkovy přátele patřilo mnoho umělců, zejména spisovatelů a výtvarníků. Doma měl velikou knihovnu, mnoho knih mu jejich autoři věnovali. Maminka milovala hudbu a hrála výborně na klavír. Doma se o umění často debatovalo. Myslím, že prostředí domova mne přivedlo k lásce k umění, zejména k hudbě.

Děkuji vám za rozhovor.

=jš=

Farní diář

6.11.	15:00 přednáška o. Jiřího Kani Farnost jako společenství různých generací
19.11.	farní ples
27.11.	16:00 rozsvícení adventního stromu před farou za zpěvu dětských sborů, následuje adventní koncert v kostele
28.11.	16:00 mše sv. pro pracovníky Diecézní charity Brno za účasti o. biskupa Vojtěcha Cikrleho

7. PLES

FARNOSTI SV. AUGUSTINA

sál Biskupského gymnázia – Barvičova 85

19. 11. 2016
od 18.00 hod.

PRODEJ VSTUPENEK
v neděli 30. 10. a 6. 11. 2016
v 10.00 a v 18.45 hod.
(po mši svaté)
v sakristii

VSTUPNÉ
300 Kč (hlavní sál)
250 Kč (předsálí)

KONTAKT NA ORGANIZÁTORY:

Lenka Štěpánková – tel.: 777 847 885, e-mail: lenkastep@email.cz
Romana Moutelíková (tombola) – tel.: 739 306 034, e-mail: r.moutelikova@tiscali.cz

Moje exercicie

...pokračování ze str. 2

Navíc jsem byla přesvědčená, že o nás osmdesátileté a starší není zájem, obzvláště ne ze strany lékařů. Pán Bůh mne ale přesvědčil, že tomu tak není, a dokonce nejen to. Dostalo se mi takových darů, ve které jsem už ani nedoufala, a dokonce za ně už ani neprosila. Vjem Lásky a Božího milosrdenství jsem měla opět silný. Rozléval se po celé nemocnici a navíc jsem tentokrát měla poznání, že všichni pacienti kolem mě – to je ten trpící Ježíš Kristus. Boží Láska způsobila, že jsem měla opět radost ve svém srdci, nenávisť byla pryč, začala jsem mít zase ráda svého muže a, světe div se, i sama sebe.

Mám zase chuť do života, i když vím, že to může vypadat v osmdesátí směšně. Dokážu se modlit zase radostně a s důvěrou, což mi nešlo už hodně let, i když jsem se snažila a prosila o to. Prostě jsem se ocitla na Hoře Proměnění (mimořádně, ten svátek mám moc ráda) a stále tam setrvávám i teď, když už jsem více než měsíc doma z nemocnice. Už mi nic není za těžko, vidím sice

ještě hůř, než jsem viděla, ale nedeptá mě to. Přeorganizovala jsem svůj život, přestala se bát ztráty lidské důstojnosti i umírání. Je mi, jako bych prošla Bránou Milosrdenství s celou svou rodinou v náručí a byla přijata i s těmi, kteří třeba o víře a církvi nechtějí už nic slyšet.

Boží dary jsou obrovské, neuvěřitelné a je třeba za ně stále děkovat. Cítila jsem se tak očištěná, že kdyby mi někdo v nemocnici podal eucharistii, tak bych ji přijala s úplně klidnou myslí. A to jsem byla u svátostí naposledy o letošních Velikonocích, kdy mi byla udělena i svátost nemocných.

Možná je to scestné, co tu píšu, ale já to tak cítím. Těšila jsem se, až se vrátím domů a přijde za mnou o. Josef a příjmu Pána. Stalo se tak a jsem šťastná. A kdybych teď, v tuto chvíli zemřela, tak poznání Boží lásky a Milosrdenství se mi dostalo. Vše, co přijde, chci přijmout z Boží ruky bez výhrad. Jen prosím, modlete se za mne, až budu muset s Hory Proměnění a vydat se do Jeruzaléma na svou poslední cestu, abych setrvala v dobrém až do konce.

čtenářka

7. ples farnosti

Ples se uskuteční 19. listopadu od 18. hod. v sále Biskupského gymnázia. Organizátoři prosí farníky o dary do tomboly, kte-

ré je možné nechat v sakristii, popřípadě pro další informace o tombole kontaktujte paní Moutelíkovou, tel.: 739 306 034, e-mail: r.moutelikova@tiscali.cz

Ptáte se: Co jsou to odpustky, k jejichž získání jsme o dušičkách vybízeni?

Abychom pochopili nauku o odpustcích, je nejprve třeba si uvědomit, že když spáchám hřích, má to dvojí důsledek: věčný trest a časný trest.

Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života; být zbaven věčného života se nazývá „věčný trest“ za hřích.

Každý hřích (i když je odpuštěn) zanechává ve světě a v člověku následky – zraňuje srdce, mezilidské vztahy, důvěru vůči sobě, bližním i Bohu, oslabuje svobodnou vůli (vůli k dobru). Důsledkem hříchu je posílení sklonu k nezdravé sebelásce, sobectví, nespravedlnosti. Tyto následky hříchu se nazývají časné tresty. Svátostí smíření je odpuštěn kajícímu věčný trest, ale časné tresty zůstávají.

My se musíme očistit od všech těchto časných trestů buď zde na zemi, nebo po smrti v očistci. Církev nám nabízí spoustu prostředků, jak očistění dosáhnout. Jsou to skutky milosrdenství a lásky, modlitba i kající skutky.

Odpustek je tedy odpouštění časných trestů za hříchy, ať už naše nebo zemřelých, jejichž vina byla zahlazena. Odpustky však není možné přijmout bez kajícího trestu za hřích!

Co odpustky nejsou:

1. Odpustek se nedá koupit. Církev nikdy neučila, že si lze penězi koupit spásu, případně že si pomocí získaného odpustku může věřící zkrátit utrpení, které by jej čekalo po smrti v očistci. Odpouštění si nelze koupit.

2. Odpustek neodpouští hříchy (současné ani budoucí), nezabavuje viny, které se člověk dopustil, ani není oficiálním povolením hřešit.
3. Odpustek nezabavuje povinnosti nápravy situace, kterou člověk hříchem spáchal. Nezabavuje například zloděje povinnosti vrátit ukradenou věc.
4. Odpustek nenapravuje situaci způsobenou hříchem: odpustek neuzdraví alkoholika z cirhózy, nenavrátil zavražděnému život, nespraví jaksi automaticky rozvrácené manželství.
5. Odpustek nezabavuje pokušení ani nezaručuje, že věřící již znovu neupadne do hříchu, který spáchal.

Další informace: <http://apo-logia.blogspot.cz/2009/04/odpustky-kamen-urazu.html> =ojn=

Augustin • 1. ročník, číslo 8 • Datum vydání: 30. října 2016 • Další číslo vychází 27. 11. 2016 (uzávěrka 18. 11.)

Vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Augustina, náměstí Míru 377/7, 602 00 Brno.

Redakce: Hana Konečná (koordinátorka), Lukáš Meduna (grafik), Jaroslava Otradvocová,

Jolana Šrubařová, Magdaléna Šrubařová, Luboš Herz (korektor).

www.augustinbrno.cz • e-mail: zpravodaj@augustinbrno.cz • Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Přijímáme náměty a příspěvky do dalšího čísla zpravodaje. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátiť a upravovat.